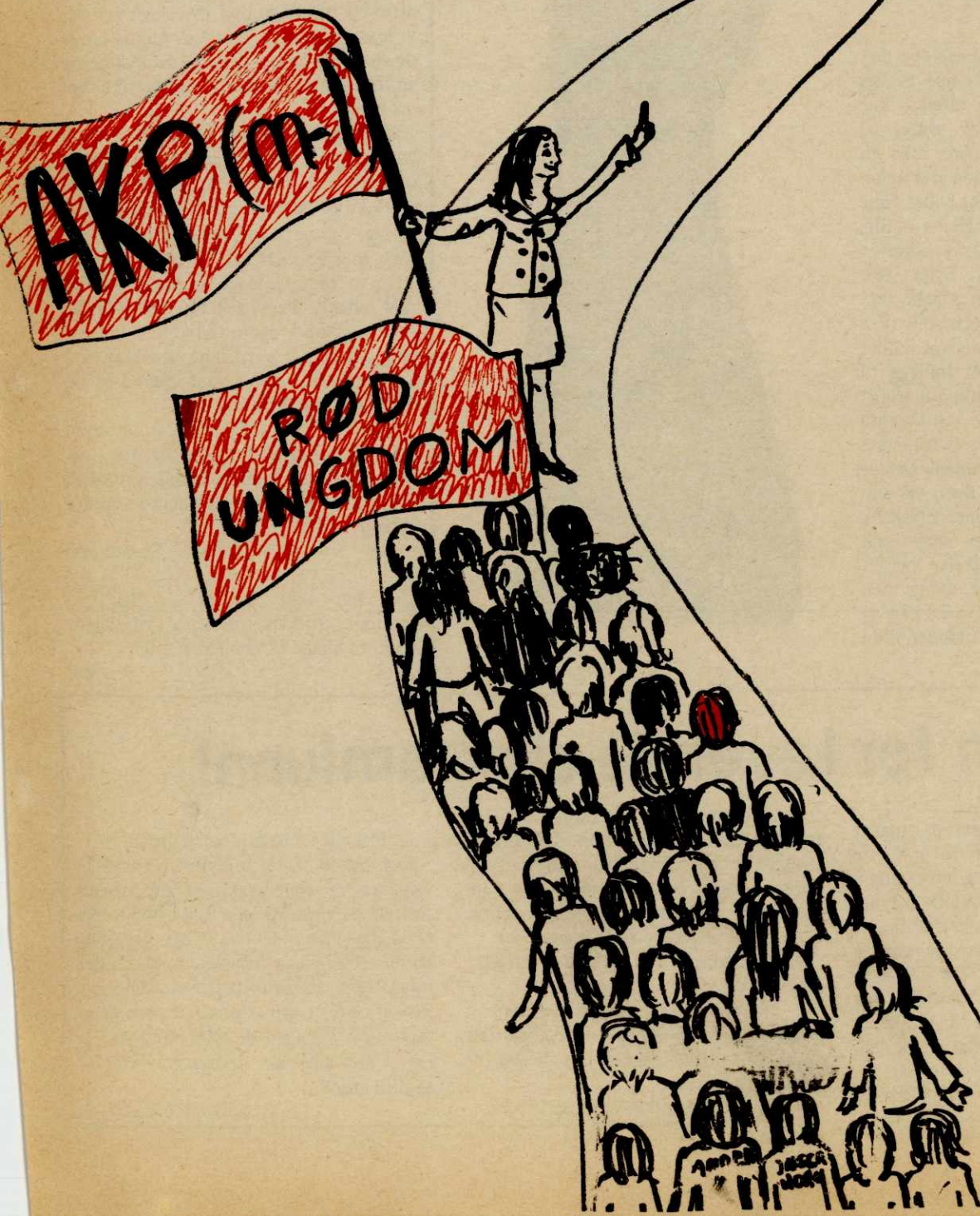

INTERNT MEDLEMSBLAD
FOR RØD UNGDOM

**BOL
5
J
E
V
I
K**

SKRIV!

Jeg skrive i Bolsjevik? Ja, nettopp du! Er du kanskje ikke uenig i noe av det som står her? Det tror vi i tilfellet ikke noe på. Og hvem skal svare på innleggene du er uenig i hvis ikke du gjør det? Redaksjonen gjør det ikke. Men det fins da folk som har bedre greie på sakene enn meg sier du. Det er mulig, men det er i tilfellet fordi de har skrevet mye i Bolsjevik. Dessuten deler ikke redaksjonen forbundet inn i folk som har greie på tingene og folk som ikke har greie på tingene. Vi deler forbundet inn i de som ikke skriver innlegg til Bolsjevik og de som har tenkt å få utgitt sine samlede verker. De sistnevnte henviser vi til Oktober, de førstnevnte derimot, ønsker vi velkommen. Det er bedre å skrive noe dumt i Bolsjevik enn å si det til klassekameratene. Bolsjevik har enda aldri blitt lest av annet enn medlemmer, SIPO og enkelte aviser. Medlemmer kan bare være uenig med det, SIPO kan bare ville kverke deg og Dagbladet kan bare sette artikkelen din i

sitt »dusteforbund» Bolsjevik kan du trygt skrive til.

Redaksjonen kjenner mange folk som vi har måttet mase på fordi de ikke har turt å skrive innlegg, men ingen som har skrevet så dårlig at vi ikke har tatt det inn. Vi venter spent på det andre.

red.

Ps: Det er bedre å skrive langt enn ikke å skrive i det hele tatt. Du tar bare risken på at redaksjonen kutter bort det du synes var viktigst.

På forhånd takk!

SE ÆRLIG PÅ SITUASJONEN, KOM MED METODER FOR ARBEIDET!

Bolsjevik sier sett i gang ditt, sett i gang datt, med alt for lite konkretisering av hvordan det skal gjøres. Det nytter ikke å si til et nytt medlem: »Sett i gang et rødt popband» eller »finn ei linje for arbeid i idrettsgruppa di» Dessuten når vi leser Bolsjevik ser alt så blomstrende og flott ut. Er det virkelig så mye bedre andre steder, er det bare vi som har problemer?

Et alvorlig problem hos oss nå er at vi har tatt inn i laget mange nye som vi ikke klarer å utvikle. Arbeidsoppgavene er så store at de nye ikke tør å ta dem på seg, og mange føler at de ikke gjør noen ting bortsett fra å gå på lagsmøter.

De to beste i laget er alltid opptatt med ledende verv. Det blir til at de får lite overskudd og initiativ til å sette i gang på de nye områdene. Kanskje skal vi ikke alltid være så nøye med at de beste sitter i ledelsen?

Dette at folk går uten å få noen skikkelig oppgave er alvorlig for oss. Bolsjevik må komme med grundige erfaringer fra andre steder som kan være til hjelp for oss.

J. og K., Trondheim

Vi har ikke rukket å diskutere gjennom kritikken enda, og vil derfor komme tilbake til den i neste nr.

red.

Fram for levende elevsamfunn!

Det finnes elevsamfunn på mange skoler. Jeg kjenner ikke så godt til hvordan de fungerer, så jeg håper andre kamerater kan skrive og fortelle litt mer om det. Så vidt jeg veit skjer det ikke så forferdelig mye i dem. Jeg mener det må være en riktig og meget bra ting å få aktivitet i dem. Et elevsamfunn bør etter min mening prøve å skape et hyggelig og progressivt miljø på skolen, ta opp ting som mange er interessert i. Ville det ikke være en bra ting både

for alle som går på skolen og tor mulighetene til å rekruttere til SUF(m-l) dersom det var elevsamfunnsmøter med dans, musikk og diskusjon? Hva som bør tas opp må sikkert variere en del fra skole til skole, men her er noen ideer:

— Vietnam: hva har vi lært av krigen? Hva vil skje nå?

— Bruk av narkotika — fin måte å slappe av på og oppleve fine ting eller flukt fra virkeligheten og veien til selvødeleggelse?

— Bør vi ha karakterer på skolen?

— For eller mot normerte prøver.

Det burde være muligheter for å få valgt styrer som består av progressive folk på de fleste skoler. Folk bør tenke skikkelig gjennom hva slags grunnlag styret stiller på og hva slags program det legger opp til. Tenk utifra flertallet på skolen og legg opp et program som de er interessert i. Ingen er tjent med møter bare for de få, teoretisk skolerte »politikkerne».

tidligere gymnasiast

landsmøtet

I DET BOLSJEVIK GÅR I TRYKKEN FÅR VI BESKJED OM AT LANDSMØTET ER AVSLUTTET. VI BRINGER HER ET AV DE VIKTIGSTE VEDTAKENE PÅ LANDSMØTE. VI KOMMER TILBAKE MED MER STOFF OM LANDSMØTET I NESTE NUMMER. RED.

LANDSMØTET: RØD UNGDOM NYTT NAVN.

Forbundet har skifta navn -

NÅ HETER VI RØD UNGDOM!

En av de friskeste diskusjonene på landsmøte var den om vi skulle skifte navn nå, og i tilfellet til hva. Til å begynne med var det veldig mange som var imot det, under avstemninga siste dag var det kjempeflertall for.

----- HVORFOR NAVNEBYTTE? -----

Diskusjonen om navn ble en diskusjon om omdanninga. Det er 2 linjer som står mot hverandre: Skal vi flikke på og forbedre det gamle SUF(m-l), eller skal vi bli en ny organisasjon? Landsmøtet kom fram til det siste. Forbundet har en fin historie. Vi har alltid stått i første rekke i kampen, og vi har fulgt en riktig politisk kurs. Men, vi har vært en organisasjon for en "elite" blant ungdommen, de mest aktive, leseivrige osv. Javel, men hva har dette med navn å gjøre?

Når folk hører SUF(m-l), forbinder mange det med det vi har vært. Et nytt navn lager ikke en ny organisasjon for oss, men det vil helt sikkert hjelpe oss på vegen. Ei 13 års gammel jente kansji til mora si, når hun blir spurt om hva hun har gjort ikveld: "Jeg har vært på fest i Rød Ungdom. Vi danser, og desuten er jeg med i visegruppa". Tenk deg det samme bytta ut med SUF(m-l)! SUF(m-l) betyr Sosialistisk Ungdomsforbund(marksist-leninistene). Det skal bli en løgn! Om noen måneder eller et år skal vi ha mange flere medlemmer. De kommer ikke inn som marksist-leninister, men som ungdommer som synes vi gjør en bra jobb, og har lyst til å være med fordi det er moro i Rød Ungdom. Mange av dem kan ikke forsvare begrepet marksismen-leninismen. Vi skal ikke kalle dem m-l-ere. Vi var enige om at navnet bør si hvem som er med, ikke hvilken langsiktig program vi har. Derfor vedtok vi å bytte navn.

----- HVORFOR RØD UNGDOM? -----

Det kom mange navneforslag på landsmøtet. Til å begynne med var det mange som synes Rød Ungdom lød så slapt. Men det sier best hva vi skal bli. All den røde ungdommen skal samles hos oss, samme om de er AUF-ere, SFU-ere eller ikke noe idag. Er du enig? MLU synes vi var enda dårligere enn SUF(m-l). Røde Garde for unorsk og litt elite-prega (militært). Og jeg trur tror det er sann at ethvert nytt navn klinger litt rart til å begynne med, og at selv et godt navn først "sitter" etter en liten stund. Sann så det ut på landsmøtet også. På slutten stod salen og skreik RØD UNGDOM! RØD UNGDOM! RØD UNGDOM!" så taket løfta seg. Navnet satt som et skudd!

----- Var det udemokratisk? -----

Dette diskuterte vi lenge. Mange laghadde diskutert navnesaka mye, men en god del nesten ingen ting. Men hva er et landsmøte; det er den høyeste forsamlinga i organisasjonen. Det er delegater fra hele landet, som har medlemmenes tillit. Det er ungdomsskoleelever, arbeidere, studenter, soldater, yrkesskoleelever og andre som diskuterte åpent og kameratslik i flere dager. Spør delegaten din om det ikke var sann det var! Skal ikke landsmøte ta på seg ansvaret det har fått? Vi ville legge kursen om, bryte med det gamle, lage en ny organisasjon nå. Vi tok skrittet fullt ut, og mente at et navnebytte ville sette fart i en bra diskusjon i organisasjonen. La det bli en oppfordring!

en i det nye sentralstyret.

1.mai

OMDANNING OG

HVA MED 1. MAI DA?

I 2–3 sentrale ungdomsparoler

OMDANNING ER VIKTIGST

Alle progressive husker 1. mai som den flotteste dagen i året. Men medaljen har også en bakside. Har ikke tida for 1. mai vært noe av det mest krigskommunistiske i SUF(m-l)s historie? Mange unødvendige møter, tidsplaner, papirorganisasjoner og direktiver: »Slutt med husokkupasjoner – nå er 1. mai hovedoppgava. Kast alt annet overbord – mobiliser til 1. mai.»

Framfor oss nå har vi en av de viktigste oppgavene forbundet noengang har hatt. Vi skal kjempe fram en organisasjon som kan tjene den norske ungdommen fullt ut – en kommunistisk masseorganisasjon. Omdanninga kan ikke »utsettes» i det uendelige. Monopolkapitalen lager ikke en pause i angreperie sånn at SUF(m-l) får tid til å omdanne seg. Tvertimot.

Jeg tror at forutsetninga for å få med virkelig mange i interessekampen og solidaritetsarbeidet er en kommunistisk ungdomsorganisasjon der folk driver med det de passer til/har lyst til, og som har en masse tilbud til folk utafor og innafor. Det er viktigere å jobbe på lang sikt – omdanning, enn å vinne noen få taktiske seirer f.eks. mot statens utdanningspolitikk.

Slike taktiske seirer vil det også bli færre og færre av hvis vi ikke får driv i omdanninga. Bare se på »kampene» mot Statsbudsjettet: De ble satt i gang på gammel måte. Vi lagde en masse paroler og spisskrav, hard mobilisering, demonstrasjoner på kort varsel. Men mange masser og en del ml'ere gikk ikke i demonstrasjonen. Ikke fordi kravene var gær'ne, men fordi vi ikke var nok ute blant folk og diskuterte og organiserte. Vi jobbet på en måte som var i utakt med ungdommen.

Konklusjonen blir at omdanninga er viktigst nå. Arbeid som sinker eller hindrer den må kuttes ut.

Betyr det at vi skal la være å arrangere 1. mai? Nei, det betyr at vi må tenke ut fra omdanninga. Størstedelen av aktiviteten går ut på å kjempe gjennom omdanninga og 1. mai tilpasses dette arbeidet, ikke omvendt.

Dessuten: Ikke glem at vi nå har partiet! Vi har ikke blitt svakere, men sterkere. AKP(m-l) bør ta seg av voksendiplomati, mobilisering på arbeidsplassene osv.

1. MAI ER EN LEVENDE VEGGAVIS

I fjor lanserte vi parolen: »Kjemp for egne krav», og mange steder var det nettopp de lokale sakene som fikk folk til å gå i toget.

Det som skjedde på gymnassektoren i Oslo i fjor er til skrekk og advarsel. Like før 1. mai laga ml'erne en hel haug med allmenne paroler for interessekampen (f.eks. Nei til rasjonalisering). Få elever gikk bak dem. Sjøl om folk i og for seg var enige i parolene, følte de ikke noen tilknytning til dem. Og hvorfor skulle man gå bak akkurat disse kravene?

Dette viser at det er bedre med to paroler som folk sjøl har lage og føler noe for, enn ti paroler som SUF'erne har grublet fram på kammerset.

Vi må ikke tro at selve 1. mai-toget får gjennom kravene. Det må kampene før og etter gjøre. (Parolene forplikter bl.a. oss). 1. mai virker først og fremst som en styrkeprøve mellom klassekamp og classesamarbeid. Oppslutningen om togene er et bevis for i hvor stor grad ungdommen har revet seg løs fra sosialdemokratiets klør og sluttet seg til arbeiderklassen. Samtidig får 1. mai folk til å tenke på parolene, samle seg om dem, føle dem som sine egne for å siden å kjempe dem gjennom.

IDEER TIL PAROLER

Jeg kan tenke meg to typer paroler for ungdommen 1. mai:

Diskuter disse i laget og med massene og andre organisasjoner.

II Lokale paroler

Disse må ta opp sentrale saker for folk på hvert enkelt sted. Eksempler: Reparer x-skolens gymsal, Bevilg kr. 1000 til ungdomsklubb, almannamøtet på x slutter opp om toget.

ARBEIDSFORMER

Det er i hovedsak to måter å drive 1. mai-arbeid på: En gammel, tungrodd, hektisk, sekterisk og krigskommunistisk måte og en ny, ungdommelig og omdanna stil. Jeg tror det er lett å falle tilbake til gamle vaner nettopp fordi det er 1. mai. Det er nærmest blitt en tradisjon. Derfor må vi nå utover våren være spesielt på vakt og styrke omdanninga på alle måter.

Her må vi bruke fantasien og være dristige. Byråkratiske organisasjoner som bare er et tomt skall rundt ml'erne har ingen bruk for. Er det f.eks. noen vits i et møte i en 1. mai-komite med bare ml'ere og folk fra grunnsirkelene på samme tid som 100 av skolens elever er på gammeldanskveid?

Vi må bygge på miljøer og organisasjoner som allerede fins. Elevråd, velferdsforeninger gymnassamfunn, sanggrupper, ungdomslag, motorsykkeltgjenger, idrettslag, gjengen på hjørnet osv. Hvis vi tilhører disse miljøene og utvikler dem, kommer første mai som noe naturlig, og vi slipper å trekke det ned over huene på folk. Hver gruppe og person kan bidra på sin måte. Fotograppa viser lysbilder på festen og organiserer filming av 1. mai, Ungdomslaget arrangerer 1. mai-fest, noen lager en sketsj, en baker ei kake osv.

Nye saker som kan lages i forbindelse med 1. mai er plakatgruppe, propagandagjeng som drar rundt der vi ikke har kontakter, parolegruppe, fest-

1.mai

1. MAI

komite.

OMDANNINGA KREVER EN PLAN SOM KAN GJENNOMFØRES

Stadig nye forandringer i tidsplaner, nye hovedoppgaver, plutselige »kjør« er det verste som kan skje. Det slår beina under jevn jobbing i ungdomsmiljøer. Foreslår derfor at det nå legges opp en grei plan som det er mulig å gjennomføre. Erfaring viser at det er vanskelig å få med mange folk i 1. mai-arbeid 1 1/2–2 mnd. før dagen. Så lenge i forveien er det nesten ingen som tenker på 1. mai engang. Det ligner ikke ungdommen å forberede seg mange måneder i forveien. Hoveddelen av arbeidet må derfor komme i slutten av april (etter påske).

FORSLAG TIL TIDSPLAN

Fram til 1. april. Diskusjon av politikken for 1. mai. (Enhetslinja og forholdet mellom omdanning og 1. mai.) Kontakt med andre organisasjoner (politiske ungd. org., Noregs Ungdomslag, elevråd, visegruppe osv.).

1. uke i april. En åpen 1. mai-fest med kultur, politikk og dans. Her kan folk melde seg på til ulike grupper (plakat, teater, lage avis, paroler osv.) Les artikkelen (på s.) om den Røde festen til et lag.

Disse gruppene jobber sjølstendig uten en masse møter i unødvendige 1. mai-komiteer ol.

Siste uke før 1. mai. Åpen fest nr. 2 der gruppene viser resultatene av arbeidet sitt, endelige paroler vedtas og males. Det må vurderes på hvert enkelt sted om festene skal arrangeres av storlaget eller smålaget.

Ideer til selve dagen. Frokost sammen med folka, lastebiler med unger, båttur om kvelden, flagg ut av vinduene om morran, ungdomsfest med teater, viser og dans om kvelden.

PS. Alle lag vil få en 1. mai-oppfordring (stensil) der flere detaljer og ideer står.

Hilsen 1. mai-ansvarlig.

Bare 1. måned igjen, tenk fort. Finn på paroler, lag komite.

1 april

SVF(m-l)

1 april

Vent litt! Sa ikke Mao noe om at massene var de virkelige heltene? Hvorfor ikke spørre dem?

SVF(m-l)

1. mai

Fint da kan vi invitere sympatisørene.

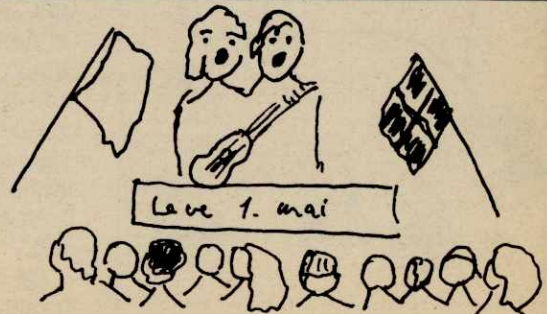
2 april

Kan vi ikke lage en fest? Og så diskutere vi paroler der.

SVF(m-l)

Tull! Vi inviterer alle så får vi se hvem som kommer.

Tenk så fikk vi hjelp av mange. Nei- stopp vi fikk ikke hjelp, vi lagde fest sammen, og inviterte alle. Mange kom, og før festen diskuterte vi paroler. Og nå vil mange gå i tog.

1.mai

ERFARINGER FRA 72

SUF(m-l) har satt seg omdanningsbevegelsen som hovedoppgave denne våren. Men samtidig vil vi selvsagt hjelpe til med 1. mai-arbeidet. Vi har jo nytt parti, og gryende enhet på venstresida, så klart det må gå masse ungdom i røde 1. mai-tog i år! Det er viktig at vi finner fram til arbeidsformer i 1. mai-mobiliseringa som ikke bremser omdanninga, men tvert imot hjelper den et godt stykke framover. Og som kommu-

nister er vi da så lure at vi ser litt på fortida for å lære av dens gode resultater og feil. Her kommer erfaringene til noen som trakk med seg masse venner og sympatisører i fjor.

Et sted var masse jenter i fyr og flamme. De hadde for første gang begynt å oppdage undertrykkinga av jentene i det lokale miljøet og i det kapitalistiske Norge som helhet. Og jenter som aldri før hadde vært politisk aktive skrev veggaviser, diskuterte i kantina og ville gjerne organisere kvinnefront for å ta opp kampen mot kvinneundertrykkinga. Og så nærmet 1. mai seg med raske skritt. Men i motsetning til mange av oss andre, så ga ikke laget på det stedet blaffen i hva folka rundt dem var opptatt av, de lot ikke kvinnefront være kvinnefront og oppretta 1. mai-komiteer i gammel stil på siden av massebevegelsen. Nei, de kasta alle krefter inn i massebevegelsen, de gikk i ledelsen for å organisere kvinnefront, og dreiv dette arbeidet framover. De fikk folks tillit, aktiviserte masse nye folk i politisk arbeid og de diskuterte kvinneparoler til 1. mai med dem. Og da dagen opprant gikk de nesten alle sammen i Rød Arbeiderfronts kvinneseksjon med sine egne lokale paroler.

I mitt storlag starta vi i gammel stil. Vi prøvde å nedsette en hel masse komiteer, og satte frister for alle de møtene som måtte holdes hvis det skulle bli noe tog. Men arbeidet gikk treigt. Folk tenkte ikke på 1. mai i begynnelsen av mars, og hadde slett ikke tid til å fly på masse møter for å diskutere dagen. Så samla vi oss noen folk for å diskutere hva som var galt. Vi fant at vi ikke hadde tatt utgangspunkt i det folk var opptatt av, og hva de synes var gøy, og så delta i de aktivitetene, eventuelt sette slike i gang, — og så prøve å bruke det i 1. mai-forberedelser. De smålaga som klarte å bruke dette prinsippet, oppnådde fine resultater. På en skole fikk de fart i teatergruppe og oppførte et flott stykke på en rød fest noen dager før 1. mai. På en annen skole ble et rødt kor danna som sang på en svær fest om kvelden på selve dagen. Et boliglag som kjente en del folk i ungdomsklubben i strøket, gikk i klubben og fikk folka til å snekre og male paroler i verkstedet der.

Og 1. mai ble det. Med mye blide folk og mye kultur.

Maja

KONSE-KVENSER AV FRONT-POLITIKKEN

Hvis det går i orden med en brei front på 1. mai, syns jeg vi må ta en del konsekvenser av det. Da må vi stimulere og utvikle samarbeidet ved at vi tar med andre f.eks. i teatergrupper o.l., hvis det er mulig. For skal det være noen virkelig enhet, må vi mobilisere hele fronten både i forberedelsene og gjennomføringen. Dette gjelder både i diskusjoner og i arbeid med mobiliseringsfester, praktisk arbeid og alt mulig. Da kan vi oppnå at vi skaper vennskap og enhet med andre på venstresida, SOM OGSÅ KAN BETY NOE ETTER 1. MAI. Dessuten er jeg overbevist om at vi får best resultat på 1. mai ved å dra med flest mulig.

Jeg mener sjølsagt ikke at vi skal overlate noe til AUF, noe annet til SFU osv., slik at vi lager arbeidsdeling og så må kanskje alle sitte og vente og slite med noen som arbeider byråkratisk.

1. mai i år må vi forsøke å organisere så smidig som mulig i forberedelsene. Hvis vi lager store tungroddede komiteer og utvalg for alt som skal gjøres, er vi sikre på at vi først er i stand til å feire 1. mai bortimot jul.

Da må vi heller gå foran med gode eksempler, lage uformelle treff der vi kan diskutere sakene osv. Men viktigst av alt tror jeg er at det ikke blir slik at vi sier samarbeid, og så gjør vi ingenting for å dra med mange, ikke bare organiserte folk i forberedelsene. 1. mai er en kampdag, og den tilhører hele arbeiderklassen, ikke bare de som er i politiske organisasjoner.

Olav

1.mai

TENKE

PÅ

I

MORGEN

(til en fengslet kamerat)

Når du er lei deg, Charlotte,
skal du tenke på i morgen.

Tenke på
at alt skal bli bra.

Skogene skal bli grønne.

Byene skal bli hvite.

Stanken skal bli duft.

Ingen skal lenger kalles fiender.

Den ene skal ikke lenger utbytte
den andre.

Alt skal være enkelt og rent.

Ord vi bruker i dag,
skal i morgen være borte.

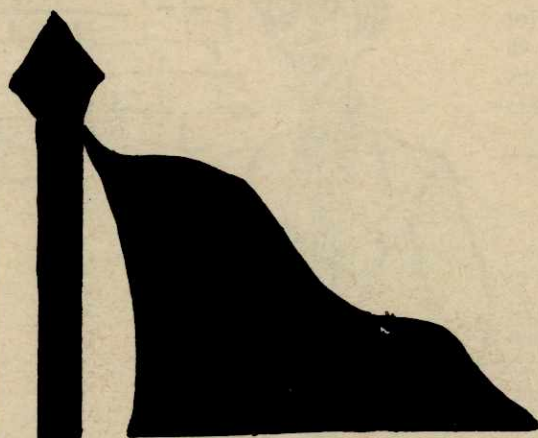
Alle skal eie,
bestemme,

kontrollere

Når du er lei deg, Charlotte,
skal du tenke på i morgen.

Du skal se den lyse fremtiden,
— og fatte mot.

Stig Holmås

1.MAI UTEN AKP-LAG?

I laget vårt har vi no starta 1. mai-førebuingane, og hatt gjennomgående diskusjonar om prioritering og arbeidsdeling i samband med dette og med partioppgåver elles.

Kva skil 1. mai i år frå 1972? I hovudsak dette at vi tek sikte på ei brei mobilisering. Det er viktig å fylgje opp den markeringa som synte seg i EEC-kampen mellom DNA/LO-toppene og arbeidsfolk, og såleis svekke sosialdemokratiet sitt grep.

Kva tyder dette for eit SUF-lag der vi ikkje har partilag? At vi må legge vinn på å få med bygdefolk. Det krev mykje partiarbeid, til dømes diskusjonar med fagforeningar, bondeorganisasjonar, parti og lag på staden. Vi må og studere og analysere tilhøvet i distriktet. Det er heilt feil av oss å stille oss utanfor dette arbeidet. Partiet er viktigare enn ungdomsforbundet!

Men skal ikkje SUF omdannast? Kan vi omdannast fullt ut så lenge vi har partioppgåver å slite med? Omdanningsrørsla starta på grunnlag av MLGs styrke. Partiet sin styrke er ein føresetnad for at vi kan omdannast fullt ut. Dette gjeld i høgste grad arbeidet vårt der vi ikkje har partilag.

Så lenge einskildlaga må drive partiarbeid kan vi ikkje konsentrere oss fullt ut om ungdommen sine krav og interesser.

Her vert altså ei motseiing mellom partiarbeid (og delvis omdanning) på den eine sida og reell omdanning på den andre.

Korleis skal vi løyse dette? Korleis prioritere desse oppgåvene? Kan laget makte begge deler? Skal heile laget jobbe med begge oppgåvene, eller skal vi

avsetje folk til partiarbeid? Bør desse i tilfelle bli kandidatmedlemmar i partiet? Vil dette tyde svekking for ml-rørsla lokalt?

Dette må vurderast ut frå stoda åt ml-rørsla som heilskap og utfra de lokale krava. Før eller seinare må vi setje av folk til partiet. Partiet er som sagt viktigast og må dessuten ha mange lokale partilag. Men når skal dette skje? Er laget for svakt enno? Vil det tåle at dei mest leiande går ut?

Oppretting av partilag vil nok på mange stader svekkje SUF-laget i byrjinga, men oppretting av partilag er ein føresetnad for verkeleg styrking — masseorganisasjonen lokalt. Dessuten, dersom det er slik at laget er avhengig av 2–3 personar, ja, då må stoda opp til grundig diskusjon.

Difor meiner vi det er rett å få partilag snarast mogleg i alle høve ei gruppe som skal danne grunnlaget.

No når 1. mai-førebuingane har byrja, er dette spesielt viktig. Røynslar frå i fjor syner at dersom »alle gjer alt» vert det for det første rot og for det andre ikkje interessekamp, kulturaktivitetar o.l. Vel, det viktigaste er at partiet sin politikk må ut til bygdefolket! Diskusjonane om 1. mai og! Dette kan ikkje eit vanleg SUF-lag makte.

Vi vil gjerne ha synspunkt på dette frå folk i same stoda!

Sentralkomiteen har kome med svært bra idear til omdanninga, MEN utan å ta særleg omsyn til stader der vi ikkje har partilag. Det samme gjeld det som hittil har vore skrive om 1. mai. Dette meiner vi er gale, og noko som snarleg bør rettast på.

To vestlendingar

Bergens-trotskistene

Viktig!

Selv om det var en liten gruppe som gikk ut er dette et viktig spørsmål for ml-bevegelsen å studere. Mange vil sikkert synes spørsmålet er vanskelig, men vi håper likevel at flest mulig vil ta seg bryet med å sette seg inn i det.

K.A.G.

I Klassekampen nr. 8 står det. »En ny organisasjon under navnet »Kommunistiske Arbeidsgrupper» (KAG) er dannet i Bergen nylig. Denne miniorganisasjonen består bl.a. av noen få personer som er gått ut av SUF(m-l)».

Hva slags folk og politikk er det som skjuler seg bak denne gruppa? Jeg skal her ta opp noen av de sakene de står på, og bakgrunnen deres.

Over en lengre periode har det utviklet seg ei sektersk (av sekt = som skiller seg ut fra folk) gruppe, hovedsaklig bestående av filosofistudenter i Bergen. Gruppa består av en 3-4 tidligere medlemmer av SUF(m-l)s studentlag, samt 3-4 folk som mer eller mindre har deltatt i et propagandalag til SUF(m-l) på universitetet. Den ledende figuren har vært Hans Elg, som er ansatt ved filosofisk institutt, og som aldri har vært medlem av bevegelsen.

Disse folkene har kjørt fram »venstre»-sektaristiske standpunkter i mange saker.

I fjor f.eks. klaga de over RAFs bredde 1. mai, og kjørte på at når »sosialismen ikke var med i hovedparolene, hadde ikke 1. mai-demonstrasjonen noen bevisstgjørende funksjon».

Etter hvert har folkene systematisert og utvikla venstresektarismen sin til ei linje, som gjør at de i sak etter sak inntar trotskistiske standpunkter. Folkene hevder selv at det halvtrotskistiske »Förbundet Kommunist» i Sverige er deres politiske forbilde.

E.E.C.-kampen

Disse folkene kritiserer AKP(m-l) og SUF(m-l) for å ha et »nasjonal-opportunistisk» syn på EEC-spørsmålet.

»Sjølråderetten er ikke hevet over klassene. Det mener bare borgerskapet, som forsvarer den »ubetinget». Arbeidsprogrammet til AKP(m-l) derimot snakker om den nasjonale sjølråderetten rett og slett. Dette er tildekkende og farlig.» Dette hevder Elg i ett av sine mange »filosofiske notater», og trekker fram fullt av Lenin-sitater for å bevise sin linje.

Feilen er bare den at disse folkene verken har forstått Lenin eller virkelighetens verden.

Lenin slår uttrykkelig fast (Se Nasjonenes rett til selvbestemmelse) at sjølråderetten betyr retten til å forme en nasjonalstat. Hvis vi hadde komme inn i EEC, ville det betydd at denne retten ble fratatt oss, fordi byråkratiet i Brussel, og ikke det norske folket hadde retten til å avgjøre dette spørsmålet.

Saken er jo nettopp den at det var monopolborgerskapet og imperialistene som ville knuse den norske sjølråderetten!

Enhver med litt vett i hode skjønner at dette spørsmålet er avgjørende for bygging av sosialismen i framtida, og for folkets levevilkår i dag.

Stalin slår jo nettopp fast at »i imperialismens epoke er arbeiderklassen nasjonens forsvarere, mens storborgerskapet og imperialismen er dens forrædere»!

Faktum er at trotskistene står for mye av det standpunkt som Lenin polemiserer mot i den artikkelen jeg har nevnt!

Like etter folkeavstemninga »oppsummerte» Elg & Co. at »ingen av motstandsorganisasjonene hadde greid å øke folks bevissthet utover det småborgerlig-nasjonale i EEC-kampen», fordi ingen hadde stilt sosialistiske paroler. Hvilke paroler skulle vi da

stilt? Med AKMED for sosialismen? Hvorfor ikke like godt stille: Mot EEC — for et rødt Europa. Denne stilte nemlig trotskistene i den 4. internasjonale! Hadde vi stilt den kunne vi i hvert fall vært sikker på å ha tapt den 25. september!

Som en ser skiller ikke denne »analysen» seg en millimeter fra Hovdengruppas sektarisme.

Interessekampen

»KAG»-folkene har gang på gang kjørt på at fronter må være »anti-kapitalistiske» og »sosialistiske». En får da spørre seg: Sosialisme — kan det for kommunister være noe annet enn proletariats diktatur og sosialisering av produksjonsmidlene?

Skal vi da stille proletariats diktatur som kampparole for interessekampen i student- og elevorganisasjoner, fagforeninger, fiskarlag, kvinnefront osv? Svaret er sjølsagt at dette ville være reinspikka »venstre»-avvik.

Som kommunister forstår vi nødvendigheten av å tjene folket både på kort og lang sikt. Vi ønsker å utvikle massekampen til en bred og mektig storm ved å gå i spissen for massenes daglige interesser og reise massene til

Bergens-trotskistene

kamp for den! Vi ønsker videre å spre ideene om revolusjon og kommunisme, og fatter at dette er *partiets sak!*

Praksis viser også hvem som har rett. Vi kommunistene har i kvinnepolitikken stått på behovet for å reise en bred, folkelig kvinnebevegelse mot monopolkapitalens kvinneundertrykking. Bergens-trotskistene har i lang tid kjørt linja om »en sosialistisk kvinnebevegelse», og sabotert at kvinnegruppene i Bergen skulle tilslutte seg Kvinnefronten. Men for kort tid siden ble de satt ettertrykkelig på plass. Et overveldende flertall i kvinnegruppene i Bergen stemte for tilslutning til kvinnefronten og nedstemte trotskistenes vrøvl om at de skulle være »frittstående».

Stalin

Et av »KAG»-ernes hovedangrepspunkt mot ml-bevegelsen har vært vårt syn på Stalin.

De hevder at det ikke var proletarietets diktatur og sosialisme i Sovjet under Stalins ledelse.

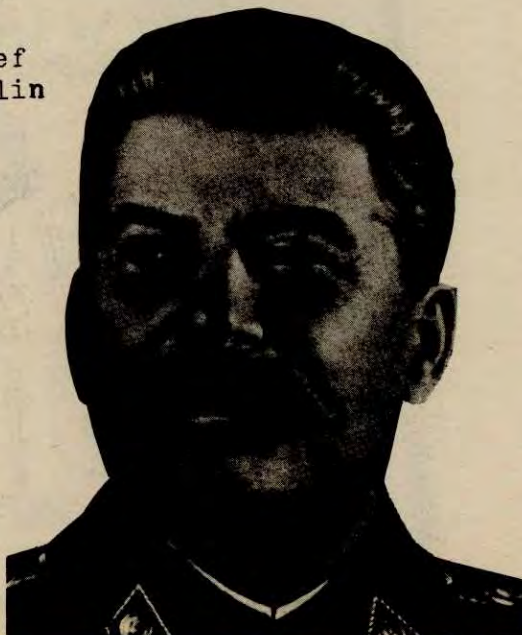
Den norske ml-bevegelsen står på de synspunktene den internasjonale kommunistiske bevegelsen gjør, som Kinas Kommunistiske Parti, Arbeidets Parti i Albania, Vietnams Arbeiderparti osv., osv. gjør. Vi hevder at Stalin leda et sosialistisk land, og et kommunistisk parti. Vi hevder at Stalin var en stor revolusjonær, men sjølsagt også hadde sine feil.

Trotskistene sier at vi er »teologer som forsvarer stalinismen uten å ha gjort undersøkelser». Sjøl hevder de å ha kommet med »nye analyser». Men deres hets mot Stalin og det tidligere sosialistiske Sovjet har intet med »nye

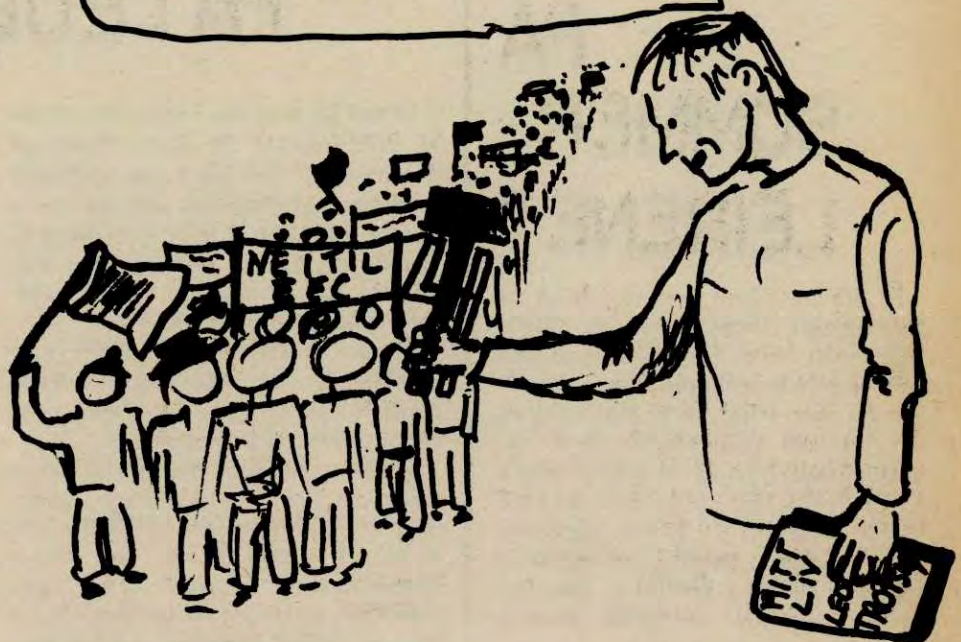

Leo
Trotsky

Josef
Stalin

De lærer ingen ting!
Det er ingen sosialistiske
paroler i toget.

Den demokratiske sentralismen

Disse folka kjører på at »aksjoner må være enhetlige», men at »prinsipielle spørsmål må legges fram til åpen diskusjon». Dette har de brukt som påskudd til å legge fram hetsbetont kritikk av ml-bevegelsen fullt offentlig. De har kjørt på at ledelsen i AKP(m-l) og SUF(m-l) er »byråkrater» og »opportunistiske diktatorer». De har ikke hatt mot til å gjennomføre en skikkelig diskusjon med sikte på enhet på standpunkter som hadde livets rett.

Disse folkas ideologiske og klasse-messige røtter er utvilsomt småborgerlig-akademisk utålmodighet og forvirring. Det vises også ved at de ikke har hatt noe gjennomslagskraft utover filosofisk institutt, og slett ikke i arbeiderklassen.

Vi har tru på at ærlige folk de har greid å trekke med, gjennom praksis og ideologisk kamp igjen vil stille seg på kommunismens grunn. Dette må vi slåss for. Samtidig må vi være på vakt mot slike ideer hos oss sjøl, som disse folka forfekter: »snevre fronter», »studieorganisasjon og ikke kamporganisasjon» osv.

Tore

FRI - KONSERT PÅ SOMMER- LEIRENE ?

På sommerleirene har vi pleid å ha aksjonsdager. Dager vi besøker distriktene rundt leiren for å diskutere med folk og spre propaganda. Når vi nå stort sett får egne leirer for ungdomsforbundet bør også aksjonsdagene få et mer ungdommelig innhold. Med det mener vi FRIKONSERTER i forbindelse med alle leirene. Dessuten bør leirene legges opp slik at de blir et naturlig samlingspunkt for ungdommen i distriktet. Dans om kveldene, leirbål, viseklubb, båtturer osv.

PTV

Redaksjonen har for første gang mottatt et tegnet innlegg. Vi takker, og håper på flere. Hvis noen vil slippe redaksjonens tegninger og forsøk på vitser, er det ingen som forbyr dere å lage noen til oss. På forhånd takk.

red.

OM Å STOLE BLINDT PÅ LEDELSEN:

Vi har før hatt oppe diskusjonene om at tendenser til «å stole blindt på autoritetene» har gjort seg gjeldende innenfor organisasjonen vår. Da har vi sett på saker som at få skriver innlegg til de interne bladene våre, at ideer som kommer «ovenifra» automatisk blir godtatt og sett på som riktige, osv. . .

Vi er to stykker som sitter i et storlagsstyre og har merket denne tendensen en del i det siste. Dette ser vi på som en meget alvorlig sak.

— Etter at vi kom inn i styret har vi merka en vesentlig forandring i andre medlemmers holdning til oss. F.eks. hvis vi har et innlegg blir det helt stille i forsamlinga og de andre lytter oppmerksomt. Dette er jo for så vidt o.k., — men når andre kamerater har innlegg, kan småpratting oftest være å høre. Man skulle tro at det som kommer fra oss er mer vesentlig enn det som kommer fra andre kamerater. Vi blir sjeldent mot-

sagt.

Vi veit jo at borgerpressa, skoleledelsen osv. daglig gir oss disse borgerlige ideene om å stole på «autoritetene». Eks.: Mange folk i Norge i dag sier: «Politikk — meg?? — ALDRI! — det får regjeringa ordne opp i, — det er de som har greie på det.» Dessuten veit vi jo alle hvor viktig det er — i et sosialistisk samfunn — at hele folket, aktivt er med på å bestemme hvordan utviklinga skal være. — At alle lærer seg til å se kritisk på enhver situasjon. Ellers kan ikke et demokrati fungere. Dette er saker vi alle sier utad. Dette er saker vi aktivt prøver å overbevise massene om at er rett — men når vi skal bruke disse sakene i praksis sjøl går det ofte dårlig.

Kamerater, tenk grundig gjennom dette.

Fram for et levende og demokratisk ungdomsforbund! !

to antipamper

EN SANN HISTORIE...

OPPTAKSKRAV:

2

Hvilke krav bør vi kunne stille til medlemmer i Forbundet? Etter som målet er å gjøre SUF(m-l) om til en masseorganisasjon er det innlysende at de tidligere krav som blei stilt er ubrukelige nå. Det viktigste i dag er å samle om oss ungdom som mener det vi gjør og står for er bra, og at de vil bli interessert i å bli med uten at krav om aktivitet skal skremme dem bort. For kommer folk først med i Forbundet, er jeg temmelig sikker på at en voksende politisk forståelse vil føre til at de tar konsekvensen av dette og vil bli interessert i å jobbe. Altså: La ikke krav om så og så stor aktivitet skremme bort progressiv ungdom!

Knut S.

3

1. Man må ikke være uenig i plattformen. (Det betyr ikke at hun må ha tatt standpunkt til hvert punkt.)
2. Bør delta i arbeidet vi driver med.
3. Vedkommende må betale kontingenten.

Grunn 2: Hvis folk ikke jobber vil formålet med å ha medlemmer falle bort. Og fins ikke medlemmer som kan propagandere så det stadig kommer nye medlemmer vil vi aldri få folket med oss, og vi vil da heller aldri få forandret samfunnet.

Toggen og Kristian

I forbindelse med den artikkelen i siste Bolsjevik, vil vi gjerne stille spørsmål om hvorfor det i tillegg til kravene 1) Støtter SUF(m-l) 2) Betaler kontingent, ikke er tatt med et punkt om at vedkommende forplikter seg til ikke å blåse/bruke narkotika.

Vi mener at det er viktig at det kommer med et slikt punkt. Det at vi

1 har vært svært konsekvente på dette spørsmålet har gjort oss respektert hos mange folk. Ei innvending som kanskje vil komme med er at hvorfor skal vi sette det opp som eget punkt? Vi mener at spørsmålet om blasing og narkotika er så viktig og spesielt problem for veldig mange ungdommer i dag, at det bør komme med som eget krav.

Guri, Tromsø

N.G.S.

ENGES

LANDS MØTE:

Som dere sikkert vet, så er landsmøtet i NGS forbi for denne gangen. Jeg mener vi etter landsmøtet har all grunn til å se lyst på framtida når det gjelder interessekamp på gymnasene. Jeg vil i denne artikkelen kort kommentere de viktigste sakene og det inntrykket noen av oss som var der sitter igjen med.

Gymnasiastenes økonomiske kår har aldri blitt klarlagt i NGS. Noe gledelig skjedde i år. På bakgrunn av erfaringene som kom fram om gymnasiastenes økonomiske kår, gjorde landsmøtet en rekke vedtak. Dette gjør NGS i stand til allerede nå å stille krav til kommende statsbudsjett. Elever i 10–12 skoleår (gymnasiaster) er en av de gruppene under utdanning som er dårligst økonomisk stilt. Vi må allerede nå lage en opinion for disse rettferdige kravene, slik at vi kan sette makt bak dem.

Operasjon

Dagsverk

Operasjon Dagsverk skal arrangeres til inntekt for SOS barnelandsby i Bangla Desh. Det var dette prosjektet som fikk

flest stemmer ved uravstemninga på skolene. Prosjektet i seg sjøl er suspekt. De folka som står bak er stort sett »veldig» borgere. I Norge er det bl.a. kona til skipsreder Astrup og 4–5 kjente direktører og disponenter. Det er grunn til å ane »ugler i mosen» med sånne folk i spissen. Prosjektet er forøvrig et typisk U-hjelpsprosjekt i god vestlig stil: Vi hjelper noen foreldreløse unger så de ikke sulter ihjel. Det er upolitisk. Man letter sin samvittighet og så slipper folk å konsentrere seg om hovedproblemet: Frigjøring av hele folket fra imperialismen.

Slike U-hjelpsprosjekt virker m.a.o. bare som sandpåstroing. Ingen problemer løses. Det virket som om det var bred enighet om dette på landsmøtet. Men hvorfor stemte elevene Bangla Desh?

Det er sikkert utifra en holdning at de ville hjelpe mennesker som har det jævlig – ikke utifra at elevene er reaksjonære. Men vi lever i et kapitalistisk land. I flere år har Bangla Desh-propagandaen blitt sprøytet over oss via presse, radio, TV og George Harrison.

Uravstemninga kom svært kort tid før landsmøtet. Vi klarte ikke å møte Bangla Desh-propagandaen, dvs. forklare at et slikt prosjekt ikke hjelper folk til å frigjøre seg. Vi spredde heller ikke god nok propaganda for Nord-Vietnam-prosjektet (noe som bl.a. skyldtes tida).

Imidlertid ble det vedtatt et opplegg for Internasjonal Uke som gir god anledning til å diskutere imperialisme og U-hjelp.

Lov om

nytt gymnas

Landsmøtet gikk bortimot enstemmig mot den nye loven på bakgrunn av de argumentene vi kjenner fra før: Loven inneholder alt det som elevene før har kjempet mot (normerte prøver, sentralisering, 5-dagers skoleuke med økt arbeidspress osv.) Denne saken ble naturlig nok noe av det viktigste på Landsmøtet. Det ble også vedtatt at NGS skal samarbeide med IKG (2-årig kombinert grunnkurs) og YLI for å bekjempe loven. Dette er en viktig og nødvendig forutsetning for at kampen mot den skal bli effektiv.

En motsigelse kom klart fram på

landsmøtet: 1) gikk ut på at vi skulle kreve hele loven trukket tilbake og ikke legge noe vekt på hva vi vil ha i stedet. 2) den andre motsigelsen gikk ut på at det ikke var realistisk å kreve loven trukket tilbake, fordi departementet og monopolkapitalen satser alt på loven. Den er helt nødvendig for dem og vi er ikke sterke nok i dag til å klare å stoppe loven. Samtidig er det enkelte sider ved loven som er positive. F.eks.: Valgfriheten. Geografisk og sosial utjamning til opptak på videregående skoler. Det skal legges større vekt på elevenes forutsetninger i faget o.l. Dette står i

loven. Det er opp til elevene sjøl å kjempe for at det ikke bare blir tomme ord. Dette er ting elevene er for fordi det vil forbedre vår situasjon i skolen. Da må vi ha en kampholdning til det for å få det gjennomført. Dessuten ønsker vi oss ikke det nye gymnaset tilbake. Hvis vi da sier kategorisk: »Trekk loven tilbake!» hva setter vi da i stedet??

Dette betyr ikke at vi mener loven i hovedsak er bra, men det betyr at linja vår: »Trekk loven tilbake, si nei til alt i loven» ikke er egna som grunnlag i kampen mot loven. For det første fordi vi vanskelig får oppslutning fra elevene (som vil ha valgfrihet). For det andre fordi vi ikke klarer å stoppe loven nå.

I vårsesjonen begynner behandlingen av loven i Stortinget. Jeg synes alle skolelag i SUF(m-l) bør diskutere det jeg har tatt opp her i nærmeste framtid. Skriv innlegg i BV. Skriv også innlegg om erfaringer, deres mening osv. til ELEV-70 (avisa til NGS).

Prinsippprogram

Det nye prinsippprogrammet legger grunnlag for brei enhet blant gymnasiastene. Alle som er enig i det kan være med i NGS. Det lyder:

1. NGS er en landsomfattende interesseorganisasjon for norske gymnasiaster.
2. Organisasjonen skal arbeide:
 - mot elev- og lærerfiendtlig rasjonalisering i skoleverket.

- for å forsvare og utvide elevenes demokratiske rettigheter.
- for å fremme elevenes økonomiske og velferdsmessige kår.
- for rettferdig og likeverdig behandling av alle grupper og begge kjønn i skoleverket.
- for solidaritet med alle utdanningsøkende i Norge og andre land og mellom elever og lærere.

SFU's partisjovinisme

Noe annet som vi ikke er så fornøyd med er SFUs holdning til enhet før og under landsmøtet. Ml'erne i det gamle sentralutvalget hadde på et tidlig tidspunkt gjort det klart at de ville at vanlige skoleaktivister (dvs. ikke ml'ere eller SFU'ere) skulle være godt representert i NGS. Vi så det derfor ikke som riktig å prøve å få flest mulig kommunister i sentralutvalget. Vi ville at ml'erne og SFU'erne skulle utgjøre et mindretall i sentralutvalget. Vi ville innstille to, maks. tre personer til nytt sentralvalg. Vi blei velvillig applaudert for denne holdninga og regna med at det var enhet på spørsmålet. Hva skjer?

SFU som kontrollerer valgkomiteen innstiller på landsmøtet tre SFU'ere, fire meget nære SFU-sympatisører (de fleste SFU'ere i praksis) mot 1 –en- ml'er. Vi ønsket to, noe de nektet blankt å gå inn for.

I stedet for å diskutere politikk med oss før landsmøtet sendte skolegruppa i SFU ut et brev til alle laga sine som begynner slik: »Erfaringene fra i fjor – og opplysninger våre skolekamerater har kommet med, viser at det på flere gymnas til valgene på landsmøtedelegater vil stille en SFU'er i konkurranse med ml'er.

.... vil vi bringe noen eksempler på den sekterske linja som er vårt hovedankepunkt mot ml'ernes praksis i NGS. Dette til bruk i debatten på din skole. (min utheving). Kilde for opplysningene er Dag Nafstad.»

Dette ble aldri tatt opp med oss. Om så hadde skjedd hadde vi sikkert blitt enige med SFU på flere punkter. Man må spørre seg hvem det er som egentlig er sektersk i denne saka?

Jeg skriver ikke alt dette fordi jeg mener vi på død og liv må avgrense oss fra SFU i NGS. Vi har all grunn til å være fornøyd med landsmøtet og jeg tror det nye sentralutvalget vil gjøre en god jobb, men det er så forbanna

irriterende til stadighet å bli konfrontert med den paniske parti-sjåvinismen til SF. Det tjener ikke folket – det være seg i NGS eller i valgkampdebatten.

Vi i SFU støtter tanken om et bredt sammensatt sentralutvalg. Vi vil derfor bare forslå SFU'ere til 60% av plassene.....

N.G.S. Konklusjon:

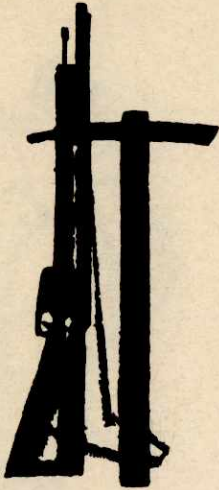

Unge
Høyre
nå
også
i
N.G.S.

Jeg mener landsmøtet i NGS var bra utifra:

- at diskusjonene var gode,
- at det var stor interesse for landsmøtet. Det var observatører fra de fleste ikke-medlemsskoler. Også mange basisgrupper var representert.
- alle folk vi spurte var svært fornøyd med landsmøtet, de hadde lært mye og var entusiastiske for å få skolen meldt inn i NGS, styrke basisgruppa på skolen sin osv.
- Nær sagt alle vedtaka var i samsvar med det SUF(m-l) stilte som viktige målsettinger for landsmøtet, bl.a. å få vedtatt et godt prinsippprogram som kan samle flest mulig.
- at enheten i organisasjonen er styrket ved at GFO-folka har sett seg nødt til å komme krypende tilbake etter at GFO ble en fiasko. Dette er selvsagt bra. Men for å skjule hvor svakt de står i NGS i dag skriker de om at det var SUF(m-l) det var et nederlag for. Dette er selvsagt bare tull utifra det som er sagt ovenfor.

Jeg mener landsmøtet var nok et skritt i retning av å gjøre NGS til elevenes egen interesseorganisasjon.

SOLDAT 73

De fleste kamerater kjenner forhåpentligvis til aksjonen «Soldat -73» som for kort tid siden ga ut en avis med samme navn. Kravene og en kort omtale av aksjonen sto i KK nr. 5, s. 2. Aksjonen har samlet meget brei og omfattende oppslutning blant soldatene. Avdeling etter avdeling har vedtatt støtte til kravene med overveldende flertall. Aksjonen har blitt støttet av en lang rekke politiske og andre ungdomsorganisasjoner. Men skal denne aksjonen lykkes og kravene gå igjennom må støtte fra folk utafor det militære bli enda breiere enn den er nå. Dette betyr at vi må forsøke å få vedtatt støtteerklæringer, bevilgningsforslag osv. i foreninger, klubber, ungdomsklubber, idrettslag, skolesamfunn, osv. Staten vil forsøke å splitte soldatene fra resten av folket og soldatene innbyrdes. Dette bli vanskeligere for staten om den folkelige støtten er sterk.

Her er forslag til en del punkter som en slik uttalelse kan inneholde:

Prøv å få fram det naturlige ved at nettopp deres organisasjon tar opp saka (Blir snart soldater sjøl, har unger som er soldater o.l.)

- Referer til avisa «Soldat 73» og til kravene som er stilt. Dere må sjøl vurdere hva det er viktigst å legge vekt på fra dere – det økonomiske eller det «demokratiske» kravet.
- Få med at dere er klar over hva bakgrunnen for kravene er; Forsvarsdepartementets undersøkelse som viser et gjennomsnittlig nødvendig forbruk på 20 kroner dagen.
- Hva betyr dette? Jo, gjeld og/eller belastning på familie (f.eks. sønnen eller mannen i militæret) i tillegg til tap av årslønn.
- Soldatene peker sjøl på at gjennomføring av kravene er mulig innafor

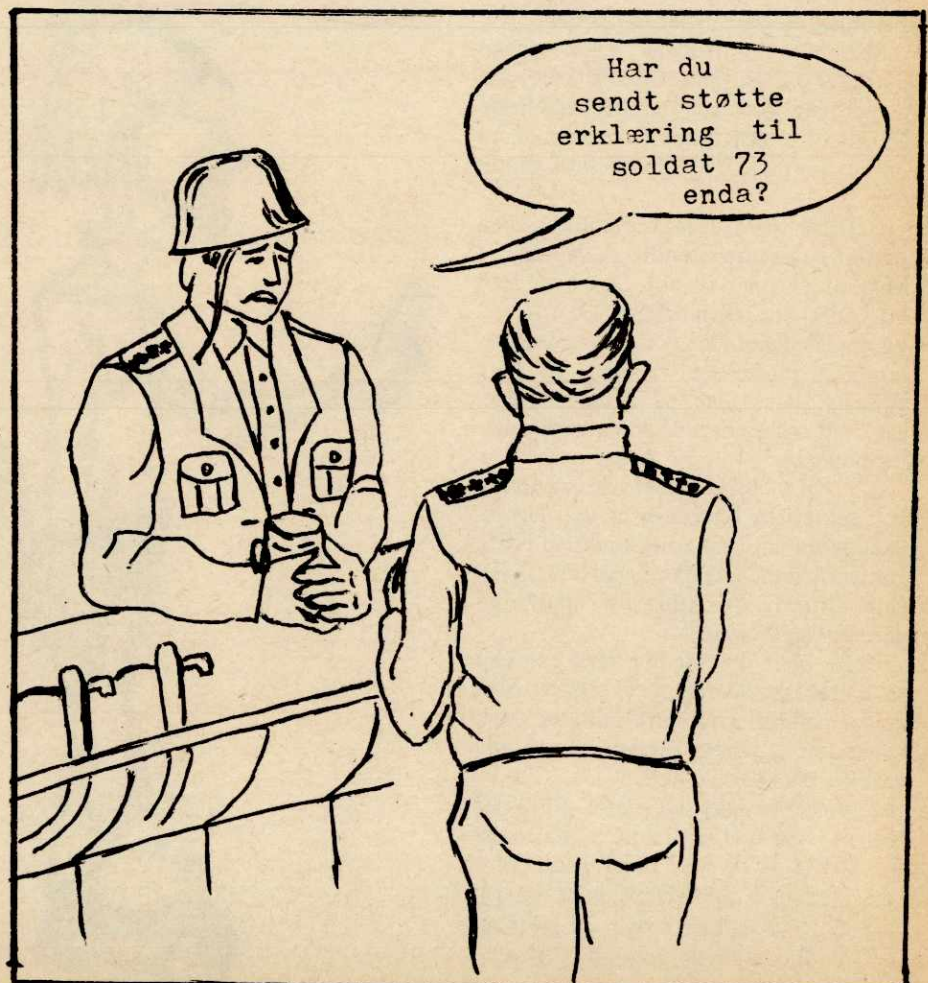
det nåværende budsjett. (Dette er viktig pga. understrekinga av at det skal skje uten høyere skatter og andre byrder på det arbeidende folket.)

- Kravet om dimmepenger (kr. 600,-): at dette er et beskjedent krav. (Ei drøy ukelønn i industrien) Ofte vanskelig overgang til normalt liv for mange.
- At det er viktig å bevare enheten i rekkene. At det er viktig å slåss for retten til å organisere seg slik soldatene finner det riktigst, uansett om forsvarer ikke liker at noe går utafor det etablerte tillitsmannsapparatet. (Det etablerte tillitsmannsapparatet har bare rådgivende myndighet,

ingen forhandlingsrett overfor staten på vegne av soldatene. Mange soldater har nå begynt å reise spørsmål om det ikke er på tide å få organisering mer lik en fagforening, med grunnorganisasjoner uavhengig av befalet i avdelingene, med forhandlingsrett osv.)

Husk at all form for støtte som kommer inn er bra. Om ikke annet kan du sjøl støtte. Dersom noen vil spre avisa på steder den ikke er spredd tidligere, kan de skrive til:

«Soldat 73»
v/Per Even Ho
Larsen, vkn. 13,
Oslo 3.

OM "RØD UNGDOM"

Dersom vi sammenligner denne (Rød Ungdom) og den forrige sirkelen (den på 10 møter), vil vi sjå ei gjennomgripande endring. Mykje teoristoff som høver

best for filosofistudentar, er skift ut med meir praktiske ting som kan kome ein ungdom til nytte. Vi har fått fleire dømme på korleis vi skal arbeide på

SPRÅKBRUKEN

Vi meiner hovudfeilen med denne sirkelen er språkbruken. De forsøka på å innføre eit folkeleg språk har slått fullstendig feil. For oss ser det ut som det ein meiner er eit folkeleg mål er språket ein snakkar i Oslo-gryta og som er heilt særøigent for det området. For å peike på det mest ekstreme dømet kan du slå opp på side 13 i heftet »Trenger vi sosialismen»: Her ser vi klårt korleis ein kunne brukt gode norske adjektiv, men der ein har forkasta dei og brukt ordet jevlig omatt og omatt. Samstundes har ein ikkje klårt å få bort ord som hindrar eit folkeleg språk, eit ord som »individualistisk stil», kva forstår ein åttande-klassing av det?

Vi meiner at større bruk av nynorsk ville få bort ein del av desse sekteriske problema. Det fordi nynorsk er eit språk som har basis i talespråket i bygder utover heile Noreg. Men då må det ikkje bli slik som vi kan tenkje oss det er blitt gjort i denne sirkelen, at ein har omsatt frå bokmål. Nei, få ein som kan bruka nynorsken til å skrive.

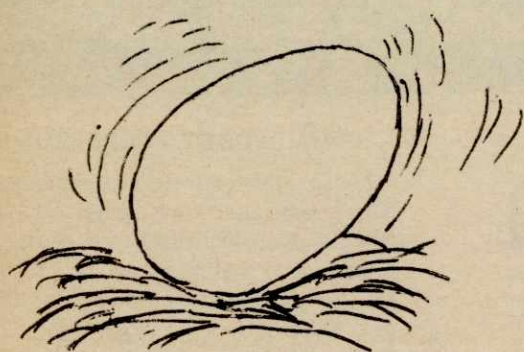
GRUNNGJE PÅSTANDANE

Det andre punktet vi har, ligg på eit litt anna område. Særleg dei som er med på sirkelen for første gong klagar over at det vært sett mange påstandar og oppfordringer uten å grunngje dei. Dette har nok kome seg ein del, men altså ikkje nok. Det er eit svært viktig punkt som må leggjast stor vekt på og vurderast grundig. Døme på dette er det som står om at borgarskapet ønskjer og stimulerar bruk av narkotika, dette er det delte meningar om i gruppa, men vi er samd om at det er for lite grunngjeve. Samleis med boikott og streik mot normerte prover, vi kan sei det slik at ei side vart brukt til å understreke kor viktig det er med streik, og ei halv vart brukt til å forklare kvifor.

KONKLUSJON

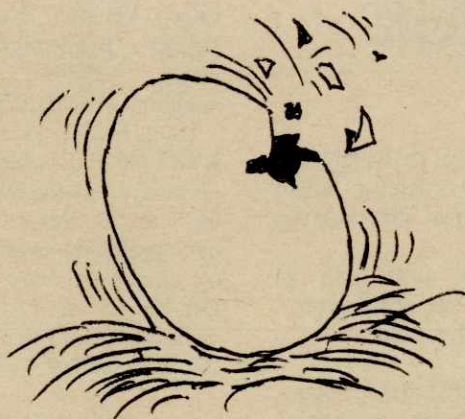
Dette er ei oppsummering av vår kritikk, og sjøl om ikkje alt er kome med, så er det dei viktigaste punkta. Desse punkta er så viktige at vi synes det så snart som mogleg bør kome ut ei ny sirkel der desse tinga er retta på, sjøl om denne sirkelen nok er den som høver best for våre aldersgrupperingar, av dei som hittil er komne ut.

Kameratar i lag med mange ungdomsskoleelever

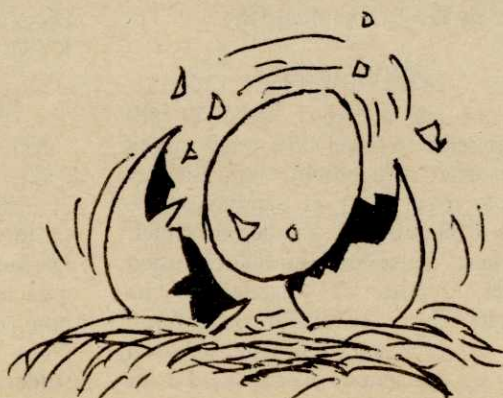

Rød Ungdom
studiesirkelen
setter fram
viktige
probleme
stillinger

kakker et
lite høl
på dem.

MEN- gir
ikke alltid
grunnleggende
nok for-
klaringer.

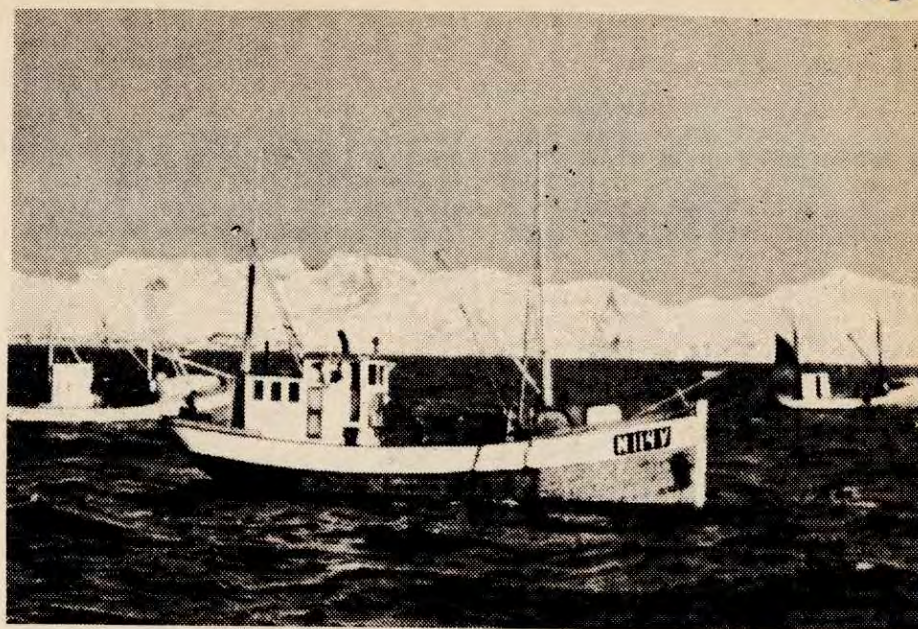

Nord-Atlanteren er et av de viktigste fiskeområder i verden. Tidligere var området rikt på hval, sild, torsk, hyse, lodde og sei. I dag er silda og hvalen så godt som utryddet, og det er uvisst om bestanden av sild i det hele tatt er så stor at den greier å ta seg opp igjen. For torskens vedkommende er situasjonen i dag at den etter alt å dømme er utsatt både for rovfiske og overbeskatning. Det viser seg f.eks. at gjennomsnittsalderen på den torsk som fiskes ved Island stadig blir lavere. Fra å være ca. 12 år for 6–7 år siden, er den nå nede i 7 år. Siden torsk ikke er kjønnsmoden før den er 7 år, betyr dette at den bare får gyte en gang i sitt liv, noe som sannsynligvis setter en begrensning på formeringen.

Torsken er en viktig matfisk, og er derfor sterkt ettertraktet. Storbritannia, Vest-Tyskland, Polen, Øst-Tyskland og Sovjet har bygd opp store trålerflåter med stor effektivitet. Disse drar fra område til område og høver inn fisk. Utenfor Norges kyst ligger store mengder av disse båtene. Hvis det fiskes på samme måte og i like store mengder i åra som kommer, er det svært sannsynlig at det går med torsk som det gikk med silda, den blir bortimot utryddet, i hvert fall blir den så mye oppfisket at det ikke lønner seg å fiske etter den.

30 % av de som er i arbeid i Finnmark er direkte sysselsatt med fiske, 17 % av de tre nordligste fylkene er beskjeftiget med fisket direkte. Når vi tenker på at både handel og administrasjon på mange steder er bygget opp rundt fisket og fiskeindustrien, forstår vi at fisket er den viktigste hjørnesteinen i kystdistriktene i Norge.

Hvis torsk blir utryddet, faller livsgrunnlaget bort for størstedelen av denne befolkningen. Vi vet at storindustrien og staten bekymrer seg svært lite om så skjer, men for oss som kommunister er dette alvorlig. For det første er dette ikke i interessene verken til de som bor i kystdistriktene eller de som bor i pressområder.

AKSJON KYST - NORGE

Dessuten vil det være en svakhet for et sosialistisk Norge om deler av landet er avfolket, det vil kreve stor innsats å bygge dette opp igjen.

Derfor må vi slutte aktivt opp om kampen for utvidelse av fiskerigrensa, enten vi bor i kystområder, eller i innlandet.

På den måten kan vi få fiskeplassene, gyteplassene og en del av fiskens vandringsveier inn under norsk kontroll, og det er lettere å presse norske myndigheter for en folkeopinion enn å presse de engelske kapitalistene.

MINST 50 MIL!

Til nå har det vært krevd 50 mils fiskerigrense. Vi skal ikke binde oss til dette tallet som absolutt krav, det er mer å regne som et samlingspunkt. F.eks. i Barentshavet kan det bli aktuelt med langt større krav. En FN-resolusjon fra des. 72 støtter at kyststatene skal ha råderett over sin kontinentalsokkel, både det som er i kontinentalsokkelen (olje) og det som er over (fisk). Derfor krever vi *minst* 50 mil!

VI MÅ BYGGE EN BREI FRONT

I dag eksisterer det to samlinger i Norge som reiser kravet om utvidelse av fiskerigrensa, «Utvalget for vern om ressursene i havet», som er en fortsettelse av ungdomsfronten mot EEC, og «AKSJON KYST-NORGE». Den første har ikke gjort noen ting ennå, og har hatt svært tungt for å bli enige om den bare skal støtte Island eller om den skal gjøre noe i Norge. Med i «utvalget» er Per Gaarder fra SNM, AUF, Norges Unge Venstre, Noregs Ungdomslag, Noregs Bygdeungdomslag, Kommunistisk Ungdom, SFU og Senterungdommens landsforbund.

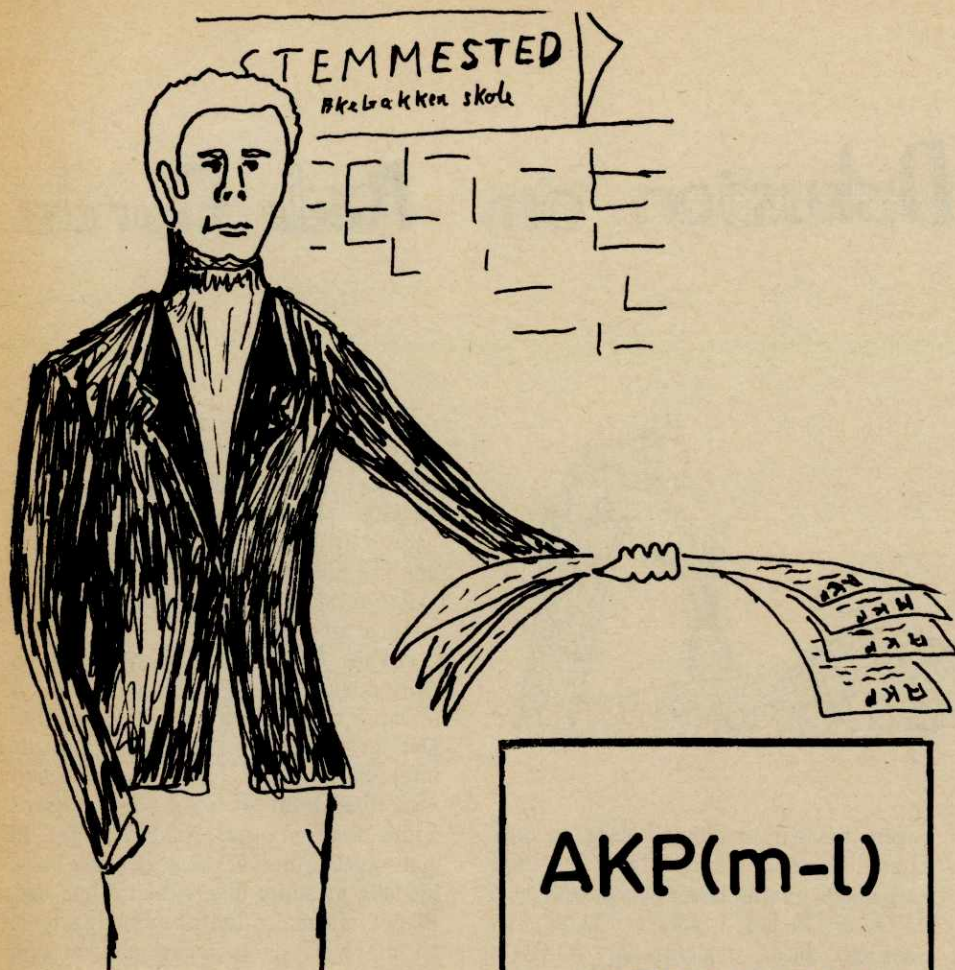
Langt mer livskraftig virker «AKSJON KYST-NORGE». Den er stiftet av elever og lærere ved fiskerifagskolen i Gravdal og andre interesserte på stedet. Til nå har «aksjonen» knyttet til seg kontakter og eksperter mange steder på kysten. Det blir nå satt i gang medlemsverving, og det er meningen å bygge opp en front over hele landet.

HVA BØR VI GJØRE?

Jeg mener vi må gi vår fulle støtte og innsats til kampen for utvidelse av fiskerigrensa. Det virker klart som om dette best kan skje gjennom AKSJON KYST-NORGE.

LOJALITET FOR FRONTEN

Når vi arbeider i en slik front må vi ta i akt mange fiskeres skepsis for oss, og at mange andre på venstresida ønsker å så en splittelse mellom oss og fiskerne. Derfor må vi være flinke til å mobilisere også andre enn kommunister, og gjennom møysommelig arbeid vinne tillit blant fiskere og andre. Vi må også studere spørsmålet og sette oss inn i de konkrete forholdene.

Partiet – AKP(m-l) stiller til valg i alle norske fylker i 1973. Jeg tror det kanskje kan være nødvendig å advare mot noen feil vi lett kan gjøre i den forbindelse:

o Vi kan lett lure oss sjøl og andre til å tro at vi vil få så voldsomt mange stemmer ved valget. Det kunne føre til desto større skuffelser når vi får se resultatet valgnatta. Valgets »seierherre» vil bli partier med store dagsaviser og feite lommebøker i ryggen.

Jeg tror ikke det er lurt å gå rundt til folk med spådommer om hvor mange stemmer vi kan regne med. Vi får nok innrømme at det veit vi ikke uansett hva galluptall og valgekspertene måtte ha å fortelle. Det eneste vi veit er at vi skal ha så mange stemmer som bare mulig.

Noen vil kanskje også falle i samme

Jeg vil oppfordre flest mulig til å melde seg inn og ta aktivt del i dette viktige arbeidet. Det kan enten skje til lokalgrupper eller direkte til:

AKSJON KYST-NORGE
BOKS 143, 8372 GRAVDAL

Der er det mulig å få opplysninger om hvor det er kontakter og grupper, og å få medlemskort og materiell.

Oskar

AKP(m-l)
STILLER
TIL
VALG !

felle som visse andre partier på venstre-sida. Når valgdagen nærmer seg blir de så opphisset at de tror Stortinget har større betydning og mer makt enn det egentlig har. De viktigste avgjørelsene blir oftest tatt i departementer eller komiteer utenfor Stortinget eller direkte av kapitalistene. Om bra ting likevel blir vedtatt i Stortinget har det vært pressa fram som et krav fra folket på forhånd og tusener har vært med å kjempa for det.

Men jeg tror heller ikke at stortingsvalget er uten betydning. Gjennom valget kan vi komme ut til mange flere mennesker med politikken vår enn noen gang før. Vi vil kunne tilkjempe oss en del sendetid i radio og TV og vi kan dele ut valgmateriell til folk i den tida de

vanligvis er mest opptatt av politikk. Når vi blir så sterke at vi får representanter på Stortinget (vi veit ikke, når det blir), vil vi kunne stille gode forslag som har folkets støtte. Om andre partier slutter opp om slike forslag vil det bety at de er på vei mot venstre. Går de imot slike forslag vil det avsløre dem for folket.

Mange av forslagene våre vil nok vise seg »umulig» å gjennomføre. Er det ikke egentlig slik at landet vårt regjeres på kapitalistenes betingelser? Er det ikke slik at det som ikke passer kapitalistene blir kalt umulig? Slik kan vi kanskje vise folket at det norske Storting og den norske staten aldri kan tjene deres interesser slik det er i dag. Revolusjon og sosialisme er på lengre sikt den eneste muligheten. I tida framover skal vi vinne stadig flere tilhengere for partiet og dermed stadig flere tilhengere for revolusjonen.

**Hva skal
vi gjøre?**

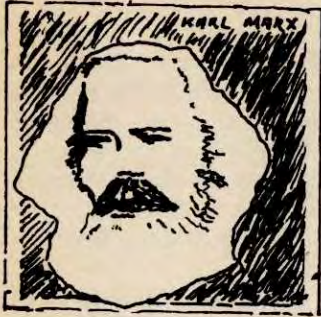
Hva skal så ungdomsforbundet gjøre ved valget? Skal det overlate alt valgarbeid til AKP(m-l) og sjøl bare drive ungdomsarbeid? Eller skal det prøve å kombinere valgarbeidet med alt annet arbeid som drives i ungdomsforbundet? Vi vil at partiet skal gjøre et bra valgarbeid, men hva betyr dette for oss og vår innsats. Dette er spørsmål vi ennå ikke har diskutert.

Jeg skal prøve å si litt om hva jeg mener. Det kan godt hende jeg tar feil, da får dere skrive inn til Bolsjevik og si ifra.

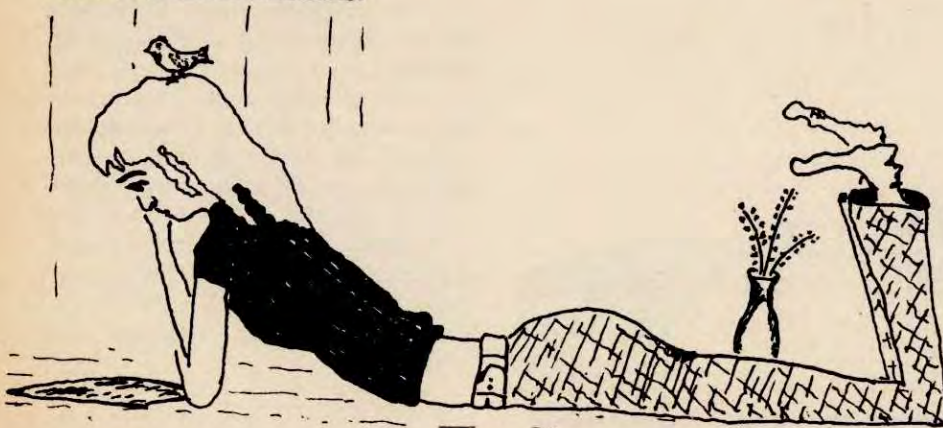
For det første mener jeg at partiet trenger vår hjelp og de skal få det. Alle ungdomsforbund hjelper »moder-partiene» sine i valg og det skal vi også gjøre. Men når vi deltar i valgarbeidet er det ut ifra hensyn til det arbeidende folks og ungdommens interesser at vi gjør et bra valgarbeid, men folket og ungdommen har også andre interesser. Vi skal drive interessekamp og mye annet arbeid. Vi ville svikte ungdommen (medregna oss sjøl) om vi bare dreiv valgarbeid.

Og hvordan skal vi få tid til alt sammen? Hvis vi er flinke i omdanninga og forbundet vokser seg stort og sterkt, er dette den beste forutsetningen.

Truls

Diskusjon om Røde Garde

Hans: Røde Gardes opplagstall er gått ned det siste året. Noen steder selges det nesten ikke (Oslo), noen bestiller mye, men betaler ikke, noen betaler for det de får. Erfaringer viser at de mest framskredne laga selger mest – de har klart å få nye arbeidsformer, blitt kjent med flere folk – omdanna seg. Røde Garde har her hjulpet folka videre – er blitt et redskap. Røde Garde-salget har sammenheng med omdanninga. Dette har aldri vært tatt opp i Bolsjevik, materiale fra sentrale organer. Vi må gå løs på omdanninga for å hjelpe Røde Garde fram.

Trulte: Interessen for Røde Garde (RG) blant medlemmene er laber. Noen sier at Klassekampen selger bedre, at Røde Garde ikke passer for dem. Disse mener jeg undervurderer betydninga av egen propaganda for ungdommen. Unge folk har tross alt en annen måte å forstå ting på, interesserer seg for andre saker osv. Mange gamle medlemmer har vært med på å drive fram Klassekampen til det den er i dag – det har vært stadige salgskampanjer. De «føler» mer for Klassekampen enn RG. Det er fint at folk er stolte av Klassekampen, men det er Ungdommens Kommunistiske Partitenking å la være å utvikle eget ungdomsblad.

Per: Noe av grunnen til den svake interessen ligger i at RGs plass ikke er bestemt – vi veit ikke helt hvilke ungdomsgrupper det skal henvende seg til. Vi har nå flere blad: Klassekampen til all ungdom, studentlaga og lærerskolene har egne aviser, det jobbes med

egen avis for ungdomsskolene og militæret. Det som blir igjen på RG er unge arbeidere, gymnasiaster og yrkesskolene.

Oskar: Enig i at RG må få en mer definert plass. Jeg foreslår at RG i hovedsak blir et blad for gymnasiaster. Gymnasiastene utgjør en stor del av vår organisasjon. De har mange særegne interesser og emner som berører dem f.eks. Operasjon Dagsverk. Dessuten er de opptatt av politikk generelt f.eks. bombeeksplosjonene i Nord-Irland. De er interessert i utviklinga av gymnaset og kritikk av lærebøkene, mye mer enn ungdomsskoleelevene som tvinges til å gå på skolen. De er vant til å lese mer enn unge arbeidere.

Hans: Jeg tror du vurderer for mye ut fra Oslo. I bygdene er det ikke særegne gymnasmiljøer. Der er alle mer sammensveisa. Folk er interessert i annet enn gymnaspolitikk, de er med i Noregs Ungdomslag og Målungdommen. RG må ikke se på interessekampen som odelstingproposisjon nr. 5, men mer som miljø osv.

Ola: Ja, – og åssen stemmer dette med omdanninga? I et lag jeg besøkte hadde de delt storlaget i 3 grupper. 1 jobba med interessakamp, 1 med kultur og 1 med å få til diskotek på en kafe. Et eget gymnaslag kan bety et skritt tilbake. Vi må lage organisasjonsekspirimeter. Kanskje en egen RG-gruppe?

Per: Jeg er usikker på spørsmålet. Tror vi trenger en fellesnevner for både det folka driver med på skolen og i fritida. Et slikt gymnasblad må i alle tilfelle ikke bli for snevert.

Trulte: Gymnasiaster er også interessert i det som skjer på arbeidsplassene. Med det nye gymnaset vil mange flere unge gå på gymnaset – det blir ikke bare politisk interesserte folk. Alt dette må i grunnen undersøkes nærmere – hvilke forskjeller det er på gymnasiaster og unge arbeidere.

Oskar: Jeg holder fortsatt på eget gymnasblad. Men det kameratene sier er selvsagt viktig. Tror vi må tenke slik: Det er mulig å kombinere spesielle interessekampsaker for gymnasiaster med interessant stoff som også passer i andre røde miljøer. At RG rettes til gymnasiaster betyr ikke at det skal bli så kjedelig at andre ikke gidder å lese det. Bladet må måles ut fra gymnasiastene. Vi må høre deres reaksjoner, ta opp saker de er opptatt av og det er i liten grad Odelstingsproposisjon nr. 5, som vi har tenkt før. Vi må ha et eget distribusjonsnett på gymnasene.

Ola: Jeg har lyst til å rette RG til de røde miljøene og utvikle dem, ikke spesielt til gymnasiaster.

Per: Uenig her. Røde miljøer trenger ikke ha mer til felles enn at de er røde og at de er miljøer. Vi vil lage sånne blant idrettsungdommen, i kulturgrupper, på diskoteker, blant unge arbeidere, på ungdomsskoler, for studenter. Et blad for alle disse gruppene blir umulig å lage – det blir for alment.

Nils: Skillet går ikke mellom gymnasiaster eller røde miljøer. Saka er å få bladet ut i det hele tatt, bli kvitt sektetismen, nå breiere ut.

Ola: Nå skjønner jeg litt bedre hva dere mener og er enig. Men hva betyr dette konkret for linja i bladet i forhold til nå?

Oskar: Det kan ikke vi finne ut. Redaksjonen må få inn flere gymnasiaster som veit hva folk tenker på. Da vil det problemet løse seg.

Nils: Jeg har noen ideer til RG. Det må ta standpunkt i sakene, ikke bare fortelle. Nå er det altfor lunkent. Bladet er ikke aktuelt. Innholdet lages egentlig 1 1/2 mnd. før det kommer ut. Redaksjonen er for liten – får ikke tid til å fange opp nye saker. RG må konkurrere

Røde Gardes

økonomi ★

Hans: Vi har tre saker:

1. RG har stor gjeld, med mye utestående fra i fjor. Hva skal vi gjøre med det?

2. Nr. 1 og 2 er nå i hovedsak betalt. Skal vi nekte å gi folk nr. 3 hvis de ikke har betalt nr. 1 og 2?

3. Skal vi opprettholde rabattordninga?

Nils: Folk i SUF(m-l) har nå mye dårligere råd enn før, de er mye yngre. En ungdomsskoleelev med 10 kr. i ukelønn klarer så vidt å gå i klubben en gang i uka og kjøpe 1 pakke røyk.

Ola: Dessuten er det jævlige å hele tida sitte med en gjeld som andre har skaffa laget. Det virker demoraliserende.

Trulte: Disse andre har nå gått over til AKP(m-l). Jeg foreslår at vi spør laga om hva de kan betale av den gamle gjelda. Dersom noen kan det, er det bare dumt å la være. I tillegg må vi henstille til AKP-medlemmer å yte sitt for å sanere gjelda fort. Alle laga må sette seg mål her.

Per: Jeg er for en hard linje når det gjelder 73. Folk får heller bestille mindre hvis de ikke for solgt det.

Hans: Det må selvsagt tas opp i hvert enkelt tilfelle, men jeg er enig i å ikke gi

folk bladet før de har betalt forrige nr.

Ola: Rabatten er bra. Den gir de som selger ut alt et lite overskudd. De som ikke selger ut alt får et lite slingsmonn. De veit at de ikke må selge ut alt de bestiller.

Oskar: Er det så bra da? Det blir uhyre lite overskudd. Folk får 5 kr. for 50 blader. Dessuten er nok det vanligste at det ligger igjen en bunke hver gang. Det var det i hvertfall når jeg solgte Klassekampen før. Vi er vel ikke for sløsing?

Per: Enig. Folk får heller bestille mindre. Jeg er heller for et lite stabilt opplag i starten som sakte, men sikkert kan bygges opp.

Ola: En økning i salget f.eks. i Oslo kan gi oss et stort overskudd som etter hvert kan dekke RGs gjeld.

Trulte: Konklusjoner:

1. De laga som kan, setter seg konkrete mål for å betale ned RG-gjelden sammen med økonomiansvarlig i forbundet. Resten saneres. Vi ber AKP hjelpe oss.

2. Folk som ikke har betalt 1 og 2/73 får ikke nr. 3.

3. Rabatten kuttes heretter ut.

J.B.

Et blad
for
ungdom!

Røde Garde tar opp mange aktuelle ungdomssaker, har velskrevne artikler og pen lay-out. Men likevel har den et beskjedent opplag og når ikke på langt nær den delen av ungdommen den må for at vi virkelig skal fylle kravene til omdanning. En av grunnene er selvfølgelig at lagene ikke gjør nok for å spre bladet. Men den viktigste grunnen tror jeg er at *ungdommen ikke oppfatter Røde Garde som sitt blad*. Røde Garde har en måte å presentere stoffet på og en stil som er fjernt fra ungdommen. Hvor er tegneseriene, vitsene, vitsetegningene, småklippspaltene og leserinnleggene? Hvor er den fancy lay-outen? Bladet er for perfeksjonistisk. Redaksjonen lager veldreide artikler om ungdommens kamp istedenfor å bringe direkte stoff. Stoffet blir presentert på en velformulert intellektuell måte. Ikke på den måten ungdommen tenker og føler.

Legg om stilen kamerater, slutt å etterlikne Profil, begynn å lage en ungdomsavis!

Gr.r.

med »Det Nye». 1/4 av ungdommen leser det. Vi må ha noveller og romaner. Folk er opptatt av kjærlighet og fester.

Hans: Riktig, men jeg mener at hovedproblemet er å få folk til å selge det. Bladet har utvikla seg mye i det siste og er nå så bra at det burde selges i mye større omfang allerede nå.

Per: Vi kan summere opp at:

— RG må rettes til 90 % av gymnasiaster.

— Vi må få fortgang i de andre bladene.

— Innholdet må lages etter gymnasiastenes interesser, ikke ut fra hva vi tror er »gymnaspolitikk».

— Redaksjonen må suppleres med gymnasiaster (flere).

— Det må bygges ut eget distribusjonsnett på gymnasene

— RG og salget av det må bli et redskap i omdanninga.

JB

AKP(m-l)

HILSNING FRA

AKP(m-l)

Kamerater!

Den 18. februar i år var partiet en realitet, Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) ble stiftet.

4 års tålmodig arbeid har gitt resultater, som markerer en ny og viktig fase for den norske, revolusjonære bevegelsen.

Stiftelsesmøtet til AKP(m-l) vedtok å hilse den norske, kommunistiske ungdomsbevegelsen — å hilse SUF(m-l).

AKP(m-l) har ved stiftelsen bl.a. den viktige styrken å ha støtte fra den norske venstresidens største og mest aktive ungdomsorganisasjon.

Kamerater i ungdomsforbundet!

Dere har ansvar for det store arbeidet å utføre kommunistisk arbeid blant de brede lag av norsk ungdom. Mye er allerede oppnådd, men ennå står dere overfor den store og vanskelige oppgaven: å bli en masseorganisasjon som kan organisere tusenvis av nye, vanlige norske ungdommer.

Vi ønsker dere all framgang i den store bevegelsen for å omdanne SUF(m-l) til en sånn masseorganisasjon.

Vi ønsker dere all mulig framgang i kampen for å utvikle ledelsen for ungdommens kamp på stadig flere områder og i arbeidet med å fostre tusentalls nye kommunister fra ungdommens rekker.

Vår varmeste og revolusjonære hilsner
AKP(m-l)s 1. landsmøte

Den 10. februar i år ville Bertolt Brecht ha fylt 75 år.

Men vem är partiet?

Men vem är partiet?

Bor det i et hus med telefoner?

Är dess tankar hemliga — och dess beslut ökända?
Vem är det?

Det är VI:

Du och jag och ni — vi allesamman.

Det sitter i din kostym, kamrat, och tänker i ditt huvud.

Där jag har mitt hem, där bor det,
och där du blir angripen, går det till strid.

Visa oss vägen som vi ska gå, och vi
ska gå den som du,
men gå inte den rätta vägen utan oss.

För utan oss är den
så fel den nånsin kan bli.

Skilj dig inte ifrån oss!

Vi kan ha fel, och du kan ha rätt, så därför
skilj dig inte ifrån oss!

Ingen förnekar, att den korta Vägen är bättre än den långa.

Men om någon känner till den

och inte kan visa oss den —

Vad har vi då för nytta av hans insikt?

Var insiktsfull tillsammans med oss!

Skilj dig inte ifrån oss!

Oversatt av Johanna Schwarz.